

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Decimus. De nonnullis virtutibus, ad consequendam Religiosam
perfectionem necessariis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES DECIMUS.

De nonnullis virtutibus ad consequendam religiosam perfectionem necessarijs.

MEDITATIO PRIMA: PUNCTUM PRIMUM.

CONsidera, Anima religiosa, inter omnes virtutes, quæ in Religioso cluere debent, pulcherrimam & maximè necessariam esse humilitatem, utpote fundamentum totius spiritualis ædificij. In hoc tamen plurimi halucinantur, qui frequentissimè sibi persuadent, actiones suas solido huic fundamento firmiter inniti, nescio quæ abjecta de se ipsis effutiendo, re ipsâ tamen minimè humiles; fatentur quidem se peccatores, imperfectos, & omni castigatione dignos esse, sed, agedum, tu vel alius quispiam hæc eadem de ipsis loquere, & videbis, quàm palliata fuerit eorum humilitas; lamentabuntur, commovebuntur, plangent & irritabuntur, tales humilitatem habent iniquâ, in corde verò superbiam & vanam gloriam nutriunt. Verus humilis omnes alios pluris quàm se ipsum æstimat. Gaudet cum contemnitur, talique contemptu dignissi-

gnissimum se reputat. Crede infallibiliter, eum nunquam verâ humilitate positum, qui injurijs aded commoveretur, ut pacem internam amittat. Humilitas mater est & interna quietis, nulla ibi jurgia, nulla violenta, nulla seditio ubi regnat humilitas, ergo contrarium in te adverteris, certa est. Anima religiosa, veram humilitatem se possidere. Humilitate Sancti Angeli mansiones stabiliverunt; ubi Luciferum superbia exturbavit: in cœlum non ascenditur nisi in terris descendendo; quoque cœlicolas colimus, omnes in suum nihilum descenderunt, priusquam athereis zœlis inferebantur; despiciebantur in Mundo, in cœlis gloriosè triumphant.

Considera, Religiosum vi sui status alijs ad virtutis hujus custodiam obligatum esse, cum enim specialiter Deo sit addictus specialiter quoque & quàm maxime Dominus sui vestigijs insistere debet; Christus Dominus per omnia humilis erat. Natus est humilis, pauperrimus & ab omnibus relictus in abjectissimo stabulo, reconditus in praesepio, & ut totam ejus vitam, patris constringam, *humiliavit se usque ad mortem*

Philipp. unde & tu mi Religiose in omnibus usque
e. 8. ad mortem humiliare te
 debés.

AFFECTUS.

O Mater amabilissima! O humilitas cæterarum omnium virtutum gemma pretiosissima! Quis det mihi, ut filijs tuis annumerari valeam? Ah! ecce me, Deus meus, toto cordis affectu ad hanc virtutem aspirantem. Audio, O mi JESU benignissime! audio te aures meas gratiosè vellitantem, & paternè admonentem, sortem hanc in manibus meis esse, per me stare, antam gloriosæ matris soboles effici cupiam, unicum cordiale velle requiri cum irrefragabili proposito & generoso omnium dignitatum ac honorum contemptu, ac satiore. Quid hoc, O mi JESU, thesaurus tam incomparabilis pretiolo tam exiguo possideri possit? Ecce me totum quantum in virtutem hanc absorptum; abite honores, facessite dignitates, abeste respectus, desidero nunc ex toto corde ab omnibus vilipendi, omnibus postponi, nihil prorsus æstimari: *Ergo abjectus esse in domo Dei mei.* Non quero nec affecto ab alijs honorari, sed potius tamquam omni honore indignissimus omnium pedibus lubens & gaudens me substerno, & tui amore ab omnibus despici cupio. Outinam toti Orbi paterent miseriam, peccata & defectus mei, ut ab omnibus vilipenderer, projicerer, desererem.

Quò

Quò audaciæ prorupisti, Anima me-
 dum vel uni te antepone contendisti? An
 obliviscebarris, te in conspectu Dei tui
 cognoscentis versari, tuamque miseranti-
 simè perspectam esse? In Deo sunt omnia
 bona, in te omnes miseriam, agnosce, O
 ma mea! agnosce in tanta Majestatis pro-
 sentiam vilitatem tuam, & ut perfectius ag-
 scas, clama cum devotissimâ & humillimâ
 animâ illâ: *Noverim te, noverim me, quoniam
 nam in te sunt omnia bona, & ex me nihil
 sum.*

Fructus & proposita.

Cum humilitas virtutem omnium
 fundamentum, atque adeo sine
 omnes aliæ in ventos diffluant, pro
 ut eruditè observavit S. Gregorius Papa
 In Ev- *Hæc est fundamentum aliarum virtutum,*
 ang. *quâ, qui virtutes congregat, quasi in sacculo*
 hom. 21. *pulverem portat: necessarium erit, An-
 Religiosa, ut hæc ipsa sit tua inviolabilis
 mes & magistra. Et cum plurimarum reli-
 giosarum animarum desideria in hanc virtu-
 tem tendant, operæ pretium erit, proceden-
 tendo fructu genuina humilitatis signa
 ducere: Primum ergo est, cognoscere de-
 teri, neminem vel minimum quid posse
 ipsum posse, sed omnia à Deo pendere.*

sumus sufficientes cogitare aliquid ex nobis, 2. Cor. quasi ex nobis. Item: substantia mea tamquam nihilum ante te. Secundum est, magna diffidentia de seipso, totaque & summa fiducia in Deo. Tertium parcitas in loquendo, ita quidem, ut si loquendum sit, id fiat cum summo terrore, ne erret, & cum debita verecundia ne se extollere videatur. Quartum humiliter & patienter accipere correctiones & admonitiones. Quintum, frequens conversatio cum humilibus & simplicibus: cum simplicibus sermocinatio ejus. Sextum, si nullum contempnas, omnes magni aestimes, de omnibus bonam opinionem habeas, aliorum defectus excuses, tuos libenter confitearis, de omnibus bene loquaris, cum omnibus suaviter & affabiliter, debitoque honore converferis, quæ signa si possederis, Anima religiosa, gratias age Deo, & strenuè perge; sin, omnes artes advoca, ut ea tibi compares, minime dubia, quin per ea ad veram sanctitatem & perfectionem sis deventura, ac tandem Paradiso humilium habitaculo potitura.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONsidera, Anima religiosa, alterum tuum fulcrum æque necessarium esse, nempe Patientiam. Quid est tota vita

vita humana, nisi ergastulum plenum angustijs & miserijs, ubi quotidianæ & innumerabiles occasiones sese in patientiâ exercendi occurrunt? unde nullus prorsus homo à crucibus liber est, sed omnibus *patientia valdè est necessaria*, quâ tanquam saccharo omne amarum condulcoretur, nec fieri potest, ut, quantumcunque quis conetur, tribulationes effugiamus, & tamen eas fugiamus, ipsæ tamen non recedent à nobis, ut adeò melius sit, patienter eas amplecti & supportare, secus gravissimæ & intolerabiles nobis accident, & tanta sustinere cogemur.

Considera, si omnibus incumbat, ut crucem cum patientiâ portent, longè majore titulo obligatum esse Religiosum, qui in Gymnasio Patientiæ inseri voluit, ubi ab optimo hujus Palæstræ Magistro non alia lectio prælegitur, quàm: *Qui vult venire post me, qui meus Discipulus esse satagit, tollat crucem suam, & sequatur me.* Ineptus & infidelis omnis Religiosus, qui in adversitatibus impatiens est, quid enim vita religiosa est, quàm continuum patientiæ exercitium? Reliquisti Mundum, mi Religiose, contempsisti ejus divitias & voluptates, honores contempsisti, omnibus illecebris valedixisti, & perfectiùs Redemptorem tuum sequi persequeris, quo facto, nihil aliud elegisti, quàm periculis commoditatibus, ab alijs contemni, carere.

mortificare & abjectus esse in domo Dei. Cur ergo conquereris, aut fræna laxas impatientiæ, si horum aliquid contigerit? cur ingemiscis sub onere tam pretioso, quod ipsemet humeris tuis imposuisti? Crede, quidquid adversi contigerit, ideo tibi grave esse, quia bonum ejus non consideras, & quia pati refugis; si cogitares, & in tuis tribulationibus frequenter te cum S. Bernardo interrogares: *Ad quid venisti?* Omnis trubulatio levis tibi foret, quia deprehenderes, id tibi contigisse, quod volebas, & quod voluntariè suscipiebas. O quantâ tranquillitate & patientiâ Magister tuus Dominus Jesus Christus sustinuit approbria, persecutiones, dolores, & ipsammet amarissimam mortem! in ipsa cruce pendulus, gravissimis licet doloribus excruciat, nihilominus tamen ab hac unâ & solâ patientiâ dulcissimum nectar sibi elicuit, & summopere confortabatur. Cave ergo, mi Religiose, degener esse discipulus, quin potius arripe & tu hanc patientiam, ut in valle miseriarum conforteris & roboreris.

AFFECTUS.

O Crucifixe Jesu! O solamen mœrentis animæ! Tu tanta pro me passus es, Agnus innocentissimus, & ego peccator maximus pati refugiam? Fugi, Ah! fugi

fugi perfidus & procax discipulus tuus, de hoc, quia oculos averti à te dulcissimo Magistro meo. Doleo, O mi JESU, & dolerem satis; *ne avertas faciem tuam*, ego sane oculos meos nunquam avertam à te; Tu mihi eris prototypon, & de omnia mea efformare discam. Ingruunt tribulationes, armentur contra me omnia miseria; omnia respuo, omnia tui amplector, quia tu prior longè graviora me sustinuisti. Robora O mi JESU, hunc meum, accende fervorem, *menta, sed auge quoque patientiam.* O felix essem, si mortem pro te oppetere tra me, ut amorem meum ostendere nonquam enim, tuâ gratiâ opitulante, separari poterò.

Fructus & proposita.

B Onum est, mi Religiose, si tam affectus in corde tuo foveas, quibus tuis nimium fidas, quacunque etiam minimâ adversitate gruente, ad crucifixum tuum in sacratissima ejus vulnera te recondita plora continuo divinam assistentiam dentissimis jaculatorijs in auxilium advoca: *Gratias tibi O mi JESU, quod*

me, certus ex hoc, quod ames me; tui amore
 paratus sum nescio quas adversitates tolerare,
 modo in ipsam etiam acerbissimam mortem ire;
 sed, O mi Jesu, non sum fortior, nec ferventior
 quam Sanctissimus Apostolus tuus Petrus, tu
 scis infirmitatem meam; Adolescentulus sum
 ego, roboram me & succurre mihi, ut crescam in
 virum perfectum, suppedita scutum & arma
 patientia, quò generosa constantiâ devincam o-
 mnes adversarios meos. Tuns sum ego, sal-
 vum me fac Deus meus; si tu pro me, quis con-
 tra me? si tu illuminas & salvas me, quem ti-
 mebo? a quo trepidabo? Auge O mi Jesu gra-
 tiam, auge patientiam; & cujusvis manus pu-
 get contra me, non timebo mala, quoniam tu
 mecum es. Mirum sanè est, Anima religio-
 sa, quod multi reperiantur, qui in seipso
 sunt valde austeri, gestant cilicia, infligunt
 sibi disciplinas, rigorosè jejunt & hæc o-
 mnia patienter sustinent, si verò ab alijs vel
 verbulum mordax, aut aliud inconueniens
 inferatur, totus fervor levissimâ hac tribula-
 tionis guttulâ extinguitur, exardescunt in
 iras, perturbationes, & horrendum in-
 dignantur. Noverint isti, plus placere Deo
 vel unicum verbulum patienter toleratum,
 aliæque mortificationes ratione statûs oc-
 currentes, quàm omnes aliæ afflictiones
 spontè susceptæ, cum in his plus serviatur
 propriæ voluntati quàm Deo, magisque mo-
 veantur

veantur amore proprio quàm Dei; quam non negaverim, plurimum conducunt mortificationes voluntarias ad debellandos hostes animæ.

Pro coronide hanc Maximam capellæ, Anima Religiosa; Inprime cordi tuo reum illud Spiritus S. Amuletum: *16. 32. est patiens viro forti.* Audiant hoc impatientes, inquit S. Gregorius Papa. *Minor est victoria est, si urbes expugnentur, quia extant sunt quæ subiguntur; valde autem magis quod per patientiam vincitur, quia ipse animus superatur, & semetipsum sibi ipsi compellit.* Audiant impatientes, quod dicit suis veritas dicit: *In patientiâ vestrâ possidetis animas vestras, quia nihil æque forte est, quæ patientia; patiens enim nihil grave, aut molestum à quoquam pati potest, est eundem cundum animam impatientis.* Hanc autem patientiam nullus se consecuturum credat, nisi plurimis tribulationibus fuerit agitata, cum patientia à patiando nomen sortitur. *Ad Rom. 5. 18. c. 13. nec laudabilis, nec admiranda est patientia, si nullis inimicorum telis impetatur tranquillitatis propositum retentaret, sed est præclara atque gloriosa, quod irruentibus se tentationum procellis immobilis persistat.*

Nam in quo vexari frangique adversitatibus creditur, in eo potius roboratur; & in eo magis acuitur in quo putatur obtundi. A passionibus enim & sustentatione patientiam dici nullus ignorat, ideoque constat, patientem pronuntiarineminem posse, nisi eum, qui universa, quae sibi fuerint irrogata, absque indignatione toleraverit. Et ideo non immerito à Salomone laudatur: *Melior vir patiens viro forti, l. c.* & qui continet iram capiente urbem. Virtus haec genuinos Dei ministros demonstrat, nec servi Dei nomen meretur, qui patientiam à se excusserit: *In omnibus exhibeamus nos- 2. Cor. 12.* metipsos sicut Dei ministros, in multâ patientiâ, in tribulationibus &c. & hoc cum gustu & letitiâ quadam interiori, qualem expertus est S. Paulus: *Libenter gloriabor in infirmitatibus meis. 2. Cor. 12. 9.* In his tamquam in placidissimo lectulo quieverat Sanctissimus Apostolus, patientia enim juxta doctrinam S. Bonaventurae est lectulus quietis, & quidem inter lectulos justae animae, quorum tres assignat, primum sibi vendicat patientia: *Primus Dom. 18. post Pent. Serm. 3.* est lectus patientiae. De hoc & tu sollicitus eris mi Religiose, si tum in hac, tum in alterâ vita placidè indormire cupis. Supporta patienter quidquid adversi contingere potest, affige omnia sanctissimæ cruci Redemptoris tui, & tamen si tristis sit anima tua usque ad mortem, nunquam tamen ab ore tuo separet

Sanctissimum illud : *veruntamen non mea sed tua voluntas fiat* O JESU ! Cogita, totum esse leve tribulationis nostræ ; forte hinc rã erit finis, ne ergò tam tepidus sis, quàm horulam pati refugias.

PUNCTUM TERTIUM.

Vidisti, Anima Religiosa, numerosas pulcherrimarum virtutum congeriem considera nunc, omnes suum splendorem & pulchritudinem amittere, si non fuerint condecoratæ omnium præstantissimam perseverantiã. Hæc tam omnibus est necessaria, ut reliquæ sine hac virtutes esse desinant. Præclarus est amor erga Deum & proximum præcellentes sunt humilitas, obedientia, mansuetudo, patientia &c. si tamen non fuerint unitæ cum virtute perseverantiæ, nihil tibi profunt, hæc sola tum sibi, tum omnibus aliis

Matth. cœlestem coronam vendicat : Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.

Unde desumes, parum profuturum Religioso, longo annorum curriculo in Religione vixisse, variasque virtutes comparasse, si in fine tepuerit, & à servitio divino manum retraxerit. Omnia spiritualia exercitia in ventos abeunt & disperguntur, si virtus perseverantiæ fuerint destituta ; quid enim Juda profuit, in Scholam Christi fuisse sumptu-

sumptum, Apostolorum Collegio annu-
 ratum, & secundum plurimos Doctores, vir-
 tute divinâ adeò præventum fuisse, ut da-
 monia ejecerit? Nihil prorsus, nisi ad majo-
 rem damnationem, & hoc ex defectu perse-
 verantiæ. Non benè cæpisse sed benè finiisse
 laudabile est. Omni ad frugem redeunti
 & de vitæ emendatione cogitanti primariò
 inculcatur: *In fine ne corrumpas.* Exem-
 plum desumitur ab absolutissimo virtutum o-
 mnium exemplari Christo JESU benedicto
 Redemptore nostro, hic vix natus pati cœpit
 pro miseris peccatoribus, & perseveravit us-
 que ad mortem, crucem ipsam amore nostri
 amplexatus. Provocabatur quidem à Ju-
 dzis, ut à cœptis desisteret, & de cruce de-
 scenderet; sed frustra, præoptans omnium
 ludibrio exponi quàm perseverantiæ jactu-
 ram facere, clarè demonstrans, quàm necessè
 sit, in bono perseverare, cum ille, qui *mittit*
manum ad aratrum, id est, qui cœpit reli-
 giosè vivere, & *respicit retrò, non perseverat in*
servitio divino, non sit aptus regno Dei, sed so-
lum saluus sit, qui perseveraverit.

AFFECTUS.

EXulta Anima mea, resolvere in infinitas
 gratiarum actiones, quod benignissi-
 mus Deus tuus tanto favore te præve-
 nerit,

X 3

nèrit,

nerit, ut è tot millionibus animarum ad beatissimum suum servitium te indignissimum selegerit. At! quid benè cœpisse, quod laudabiliter longo tempore progressum esse juvabit, si finis non responderit? si corpus salva esse, Anima mea, usque in finem perseverare debes. Ah! in finem usque, O Deus! usque ad ultimum vitæ halitum! O sensualitates meæ reclamant, deterret infirmitas mea! Spiritus quidem promptus est. O mi JESU! caro autem infirma; Tu ergo adjuva infirmitatem meam, tuum est, tu docet, tu juvas, tu perducis ad optatum finem, ad igitur confugio, tibi totam me committo, ut constantem me teneas, humillimè effragato. Ah mi JESU benignissime, *Adjutor meus esto, ne derelinquas me, neque despicias me Deus salutaris meus. In te posita est tota spes mea, fiducia mea, consolatio mea. Adjuva me, ne unquam obdormiam in morte. Fac, ut in tuo servitio vivam & perseverem usque ad mortem, inveniarque in tuo divino obsequio stans.*

Fructus & proposita.

FRUCTUS ex toto hoc decendiali fecerit colligendus in summam redigitur à Paulo Apostolo, dum Galatas suorum iugo servitutis in libertatem Christi vindicant.

tos paternè admonet dicens: *State, & nolite
 iterum iugo servitutis contineri, & paulò post: Gal. 5.
 utinam abscindantur, qui vos conturbant; vos 1. 12.
 enim in libertatem vocati estis fratres: tantùm
 ne libertatem in occasionem detis carnis, sed per
 charitatem Spiritus servite invicem.* Deplo-
 randum sanè est, videre tot Religiosos, qui
 tanto affectu ad hunc statum anhelarunt, tot
 media inquisierunt, tam instanter Superiores
 sollicitaverunt, ut tandem admissi Deo fa-
 mulari possent, postea verò, vix quibusdam
 elapsis annis, adèò intepescunt, ut, neglectis
 virtutum exercitijs, totos se carnis libertati
 tradant. Noverint isti, & aureum dictum
 S. Hieronymi probè menti suæ imprimant:
*Non queruntur in Christianis initia, sed finis. Ep. 10.
 Non igitur, mi Religiose, respicere debes se- ad Tur.
 mitam, per quam incessisti, sed eam, quæ ad-
 hærestat: Amplius igitur debemus inspicere,
 quæ bona nondum fecimus, quàm ea, quæ jam L. 22.
 nos fecisse gaudemus, inquit S. Gregorius Pa- mor. 6.
 pa. Qui scopum perfectionis attingere sata- 5.
 git, obtutum suum in continuos progressus
 figere debet, quòd, ut fructu meliori fiat, con-
 sideret tot sanctissimorum Patrum ruinas,
 qui, tametsi in mortificationibus fuerint stu-
 pendi, & ipsas propè humanas vires supera-
 verint, nihilominus tamen perierunt, quia
 oculos ab eo, quod supererat, abstraxe-
 runt. Ponderavit miserabiles hos interitus*

S. Bernardus Abbas, & hos ipsos in calcearibus præstituit, quo indies ad perseverantiam majoresque in virtutibus progressus incitaretur, sibi met identidem inculcans: *Tanti*

De Passione. *Et tanti ceciderunt, quia non perseveraverunt usque in finem.* Hoc ipsum & tu facito anima religiosa, excita te continuo, sta in timore esto humilis, & cogita semper, te vocatum ad statum religiosum, tot periculis ereptum & in portum tranquillum collocatum esse, & semper magis magisque in verâ charitate erga Deum & proximum crescas, & in perfectione proficias, secus & Deum & te ipsam æternum perditura. *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit,* non bene coepit, sed bene finisse Paradisum comparat.

ANNOTATIONES.

Pro religiosis utriusque Sexus.

Meminerint Animæ religiosa, Originem vocationis non esse alium quam Deum, idque ex immensâ ejus bonitate & amore. Et sanè, si nostro, id est, humano more donum hoc metiri volerimus, dicere cogemur, animas ad hunc statum vocatas summo amore à Deo constringi, si enim iterata beneficia tanquam genuini amor tesseram suspicimus, amoremque tanto magis